

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ "ΓΚΑΓΚΤΕΡΣ,, ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΥΟΡΚΗΣ

Η ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΣΥΛΛΗΨΙΣ ΤΟΥ "ΒΑΡΩΝΟΥ ΤΗΣ ΜΠΥΡΑΣ,,

"Ένας πολυβρόχλος διάδοχος του "Αλ Καπόνε. Η μυστηριώδης ζωή του "Άρθουρ «Ντότς» Σουλτς. Πώς δολοφονήθηκε τὰ θυμάτα του. Η τελευταία έξοδος του «βασιλέως των γκάγκστερς» από την πολυτελή κατοικία του. Μια φοιηκή σύγκρουσις τὸν ἔχτω σωματεφυλάκων του με δύο Ἀμερικανούς ντέτεκτιβ. Η ξαφνική σύλληψις του "Άρθουρ «Ντότς» Σουλτς, κτλ. κτλ.

ΤΟ μυστηριώδη καί σκοτεινό ἱστόρημα τῆς Νέας Ὑόρκης διάδοχος τοῦ "Αλ Καπόνε ἦταν μέχρι προχθές ἕνας ἄλλος «σημαδεμένος» ἐγγληματίας, ποῦ εἶχε τὸν τόσο περιβλεπτο ὄσο καὶ παρᾶξενο τίτλο τοῦ «Βαρόνου τῆς Μπύρας».

Ὁ "Άρθουρ «Ντότς» Σουλτς καθότανε στὸ 1212 τῆς Πέμπτης Λεωφόρου, στὴ συνοικία δηλαδή τῶν ἀριστοκρατῶν, με τὰ πολυτελῆ μέγαρα καὶ τὰ πανάκριθα διαμερίσματα. Ἐμενε τὸ δεύτερο πάτωμα ἑνὸς τέτοιου μεγάρου, πληρώνοντας γιὰ νοκί 2.000 δολλάρια τὸ μήνα ! Ἄτ' αὐτὸ τὸ μὴδὼδες ποσὸ μπορεῖ νὰ καταλάβῃ κανεὶς τὴν παραμυθῆνια πολυτέλεια τῆς κατοικίας του.

Ὁ Σουλτς εἶχε ἐγκαταστήσει ἐκεῖ πέρα ἕνα χαρεμί ἀπ' τὶς πρὸ θυορφες χορῆτιες τοῦ Μπροντγουάη καὶ εἶχε συγκεντρώσει γύρω του τοὺς πρὸ σπάνιους θησαυροὺς τῆς Ἄνω Ἀνατολῆς. Ἀντὶ ὅμως νὰ χαίρειται αὐτὴ τὴν ὄνειρὸδη πολυτέλεια τοῦ σπιτιοῦ του, ὁ «Βαρόνος τῆς Μπύρας» προτιμοῦσε τὶς ὑποτιμὲς περιπέτειες στὰ κακόφημα κέντρα τοῦ ἱσκόρημου καὶ τὶς τοιμηρῆς καὶ ἐπικίνδυνες ληστείες, ποῦ βάραιναν διαρκῶς τὴ συνείδησίν του με κανοήγια ἐγγλήματα.

Ὁ Σουλτς σκέπαινε μ' ἕνα ποῦν περίεργο τρόπο τὰ θῆματά του. Τὰ σημάδευε πάντα στὸ «σταυρὸ» καὶ τίστανε στὸν ἄλλο κόσμο με μιὰ σφαῖρα ἀνάμεσα στὸ φρεθὸ. Ὁ ἀστυνομικοὶ λοιπὸν, ὕστερα ἀπὸ κάθε τέτοιο συνταρακτικὸ φόνο, ἤξεραν ἀμέσως τὸ δράστη του. Κι' αὐτὸ τὸ ἐγκληματικὸ σῆμα τοῦ δολοφόνου ἔγινε τέλος ἀφορητὴ τῆς μοιραίας καταστορῆσῆς του.

Ἡ ὁμοσπονδιακὴ ἐπιτροπὴ τῆς Πολιτείας τῆς Νέας Ὑόρκης κήρυξε μιὰ μέρα τὸν γκάγκστερ αὐτὸν «ἐχθρὸ τοῦ λαοῦ» ὥρισε μιὰ κολοσσιαία ἀμοιβὴ σ' ὅποιον ἀστυνομικὸ θὰ κατάρφαινε ν' ἀνακαλύψει τὰ ἴχνη του καὶ νὰ τὸν συλλάβῃ.

Ὁ «Βαρόνος τῆς Μπύρας» ἄρχισε τότε νὰ συγκεντρώνει τὴν ἀντιπολιτιστικὴ περιουσία του καὶ νὰ ἐτοιμάζεται νὰ φύγῃ γιὰ τὴν Εὐρώπη, ὅπου θὰ μπορούσε θανάσια νὰ περάσῃ ὡς ἕνας μεγάλος Ἀμερικανὸς φιλόδημος...

Ἀντὶ ὅμως νὰ τὸ «στρίψῃ», ὅπως λένε, μόνος ἀπὸ τὴ σκιά τῆς ἰσθηροσίας ἢ ἀπὸ τὰ κεραιμῖδια, ὅπως θὰ ἔβαινε ἕνας Εὐρωπαῖος συνιδελφός του, θέλησε νὰ περιφρονήσῃ τοὺς ἀστυνομικοὺς καὶ νὰ βγῇ σὰν βασιλῆς ἀνάμεσα στοὺς αἰλιζοὺς του ἀπὸ τὴν κεντρικὴ πόρτα τοῦ μεγάρου του !

Τὴ μέρα λοιπὸν ποῦ πήρε αὐτὴ τὴν ἀπόφασι, συγκέντρωσε γύρω του ὄχτῳ ἀπὸ τοὺς σωματεφυλάκούς του, τοὺς πρὸ θαρραλέους γκάγκστερς τῆς σημημορίας του, καὶ ἔβριξε μιὰ ματιά ἀπὸ τὸ παράθυρο στὸ δρόμο. Στὸ ἀπέναντι πεζοδρόμιο ἐσεκόντουσαν καὶ περιμέναν μ' ἕναν κίππος ὑποπτο τρόπο δύο ἄγνωστους.

Ὁ ἕνας ἦταν ὑψηλόσωμος καὶ γεμάτος, με ἠρόακλεια χέρια καὶ ὄμιους "Ατλαντοὺς. Ὁ ἄλλος ἦταν λιγώτερο ἐπιθλητικὸς καὶ λιγώτερο ἐπικίνδυνος. Κι' οἱ δύο τοὺς ἦσαν ἀσφαλῶς μυστικοὶ ἀστυνομικοὶ. Αὐτὸ ἦταν ὄλο-

γίμερο ! Μὰ διὸ ντέτεκτιβ θὰ μπορούσαν ποτὲ νὰ τὰ βάλουν με ἐννεὸ ὀπλισμένους γκάγκστερς ; Ἄστειο πράγμα ! Ἐπειτα ὁ «Βαρόνος τῆς Μπύρας» δὲν μπορούσε ποτὲ νὰ περιμένῃ. Ἦταν βιαστικὸς. Τὰ εἶχε ἅλα ἔτοιμα. Εἶχε βγάλει ἀκόμα καὶ τὸ εἰσιτήριο τοῦ ὑπερωκεανείου. Ἐπὶ πλέον εἶχε λάβει ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἕνα τηλεφώνημα ἀπὸ τὸν ὑπαρχηγὸ του, ποῦ βροικόταν στὴν προκυμαία, καὶ ὁ ὅποιος τὸν εἰδολοιοῦσε «να ζανὴ γρήγορα»...

Ὁ Σουλτς λοιπὸν συγκέντρωσε τοὺς σωματεφυλάκούς του, μπῆκε στὴ μέση καὶ κατέβηκε θαρραλέα στὴν ἔξοδο.

Μπροστὰ τραβοῦσαν διὸ γκάγκστερς, οἱ πρὸ τοιμηροὶ τῆς σημημορίας του. Ὅταν τώρα οἱ ντέτεκτιβς — ὁ γονδοὺς λεγόταν Στέφεν ντὶ Ρόζα καὶ ὁ ἄλλος Τζούλιους Σάλικ — εἶδαν τὴν πόρτα ν' ἀνοίγῃ, προχώρησαν χαμογελώντας, με τὰ χέρια στὶς τσέπες. Ὁ ἀπὸ πρῶτου γκάγκστερς, ἀπῆλθον, τράβηξαν ἀπάνω τοὺς φωνάζοντας «να νάθειλαν νὰ τοὺς τραμῆζον :

— Ἀφήστε μας νὰ περάσομε, γιατί ἄλλοιῶς...τὸ νοὺς !
Σ' αὐτὸ τὸ μεταξὺ εἶχαν βγεῖ ἀπὸ τὴν πόρτα καὶ οἱ ἄλλοι ἐγγληματικοὶ σύντροφοὶ τοὺς.

Ὁ ἀστυνομικοὶ ἄρχισαν νὰ γελοῦν ἀπ' τὴν καρδιά τοὺς. Ἡ διαταγὲς ποῦ εἶχαν λάβει ἦσαν κατηγορηματικῆς. Ἐπῆρε με κάθε τρόπο νὰ συλλάβουν τὸν «Βαρόνο τῆς Μπύρας». Ἄς τραβοῦσαν λοιπὸν μπροστὰ οἱ γκάγκστερς καὶ θάβλεπαν... Ὁ σωματεφυλάκους τοῦ Σουλτς, ἀτρόμητοι, ἔβαιναν διὸ βήματα πρὸ μτροῦς. Ὁ ἀστυνομικοὶ Στέφεν ντὶ Ρόζα καὶ Τζούλιους Σάλικ τράβηξαν τότε ἀμέσως τὰ πιστόλια τοὺς καὶ ἄρχισαν νὰ τοὺς προβολοῦν με μιὰ ἀστρακαία ταχύτητα. Ὅταν δὲ ἔβριξε ὁ καθένας τοὺς καὶ τὶς ὄχτῳ σφαίρες τοῦ βάλον τὸν κατὰ τὸν γκάγκστερς, τράβηξαν ἀπὸ ἕνα γεμάτο μετρόνιγγε ἀπὸ τὴν ἄλλη τσέπη καὶ περιμέναν.

Τὴ στιγμὴ ποῦ οἱ ἀστυνομικοὶ ἔβριγαν τὴν πρώτη πιστολία, ἄκουσαν τὸν «Βαρόνο τῆς Μπύρας» νὰ ὀφθαλῆ στὸς ἀνθρώπους του :

— Παιδιά, γιὰ καθαρίστε μου αὐτὰ τὰ παλῆμοντρα ! Δὲν ἔχω καρὸ γιὰ χάσιμ. Μὲ περιμένει τὸ καρᾶ...

Ἄμα διαλύθηκε ὁμοῦς ὁ κεντὸς τοῦ μαροντιοῦ, ἕνας ἀπὸ τοὺς ἐννεὸ γκάγκστερς σπαρατῶσε καταγῆς ἀμόφρητος. Ὁ ἄλλοι τὸ εἶχαν βάλει στὰ πόδια, ἀδειάζοντας τὰ πιστόλια τοὺς ἀπάνω στοὺς ντέτεκτιβς. Ὁ Σουλτς εἶχε προφτάσει νὰ ξεγλιστρήσῃ καὶ αὐτὸς καὶ εἶχε γίνε ἀφαντοῦς !

Ὁ Ντὶ Ρόζα καὶ ὁ Σάλικ, με τὸ πιστόλι στὸ χέρι, ἄρχισαν πρὸς τὴν διεύθυνσίν τοὺς, ἀποφασισμένοι νὰ κερδίσουν τὸ παιγνίδι... Ὁ σωματεφυλάκους δὲν τοὺς ἐνδιέφεραν καὶ τὸσο. Αὐτοὶ ἤθελαν νὰ πιάσουν ζωντανὸ ἢ νεκρὸ τὸ «Βαρόνο τῆς Μπύρας», τὸν «ἐχθρὸ τοῦ λαοῦ». Ἦξεραν ποῦς ἦταν. Ὁ Σουλτς φορούσε μιὰ ἀνοχτόρημη ρεποῦμπλικα, τόσο ἀνοχτόρημη, ποῦ φαινόταν σὰν ἄσπρη.

Ὁ Στέφεν ντὶ Ρόζα καὶ ὁ Τζούλιους Σάλικ ἄρχισαν νὰ τρέχουν, νὰ τρέχουν σὰν δρομεῖς, καὶ στὴ γωνία τοῦ πρώτου δρόμου εἶδαν πολλοὺς γκάγκστερς ποῦ ἔβριγαν, δίχως νὰ γυρίζουν πρὸς τὸ κεφάλι τοὺς. Τὴν ἰδίαν στιγμὴ εἶδαν καὶ ἕνα ταξὶ στὴν ἄσπρη τοῦ δρόμου, ποῦ ἐτοιμαζόταν νὰ ξεκινήσῃ. Μέσα σ' αὐτὸ πήρε τὸ μῆτοὺς ἕνα ἀνοχτόρημο καπέλλο.

Ἐμπρὸς ! Ἀκόμα λιγὴ ἀνοχτή... Ἀκόμα μιὰ προσπάθεια !... Κι' ὁ Ντὶ Ρόζα καὶ ὁ Σάλικ με τρεῖς διασκελισμοὺς βροῆθηκαν κοντὰ στὸ ταξὶ, πηδηξαν ἀπάνω καὶ στῆριξαν τὸ πιστόλι τοὺς στὸν κρῶταφο τοῦ σωφῆρο.

— Στὴν ἀστυνομία, γρήγορα ! τοῦ φωνάζαν.

Στὸ βάθος τοῦ αὐτανήντου, μονόχως, ὁ Σουλτς εἶχε μαρμαρώσει ἀπὸ τὸν τρόμο του. Ὁ Ντὶ Ρόζα ἀνοῖξε τότε τὴν πορτιέρα, κάθησε δίπλα του καὶ με μιὰ ἀστρακαία κίνησι τοῦ πῆρασε τὶς χειροπέδες.

— Μπού, τοῦ εἶπε, δὲν εἶχες τίχνη σῆμερα !...

Ὁ Σουλτς τοῦ ἔβριξε μιὰ φοβισμένη ματιά καὶ ἔπειτα ἔσκυψε τὸ κεφάλι.

Ὁ ἄλλοι γκάγκστερς, ὅταν εἶδαν ὁ-

Ὁ τρομερὸς "Άρθουρ

ΕΞΗΝ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΑ

ΤΟΥ ROBERT FRANCHEVILLE

...ΠΟΤΕ ΤΗΣ ΔΕΝ ΛΕΕΙ "ΟΧΙ",!...

Μοδίζει ή σκανδαλίζα μερικά βιβλία...

Στό μάτι μου είχε μπη ή τσακίνα ή Νινόν... Δευτεραγωνίστρια σ' ένα θεατράκι πολυτελείας...

Έκείνη την εποχή ήμουν διευθυντής, αρχισυντάκτης, συντάκτης και ρεπόρτερ του διεθνοδημοφιλούς κριτικούλαϊτοτεχνικού περιοδικού «Ο Αιφώπιον Δημοσιογράφος»...

Τό πειραγμένο φιλότιμο μου ξεσπάσισε στά γερά. Αρχίζοντας από τόν θιασάρα και οβαρνίζοντας στά τιφλά μου, μελαγχολικούς, κορίστες και ταξιδιάρηδες...

Ναι. Έτσιγε ν' άραπάξω εκείνες τις ήμέρες μιά κακοηθέστατη γιγαντοπούλα. Σαπλωμένος στό έργενικο κρεβάτι μου, μελαγχολικός κ' επίλητα τρομερά, άντικριζώντας διαρκώς τούς γυναικούς τοίχους...

Αι! Έπος, άμ' έργον. Τινάχτηκα όρθός, ντύθηκα, τυλίχτηκα στό κακόλι μου και τράβηξα ίσα για τό θεατράκι της Νινόν.

Μέ δέχτηκα όρθια και βιαστική. Της ψυθίριασα παθητικά, μέ ήφος ίκετεντικό :

Μπονσουά, μαμαζέλ... Θα μπορούσα να σας προσφέρω μετά την παράσταση κανένα έλεκτο μεζέ στην άντικρινη ταβέρνα ; ... Θα ήλθα συγχρόνως πολλά να σας πώ !

Μοδίζει παρενθής ή σκανδαλίζα μερικά βιβλία και ψυθίρισε μέ γοητευτική θλίψη :

Εύχαριστώ θα έρχόμουν, κύριε Φαμελία... Άλλά πρέπει να ξενυχτίσω, άποστηθίζοντας τό όλο μου, για την άφιγη προμερία... Κατά συνέπειαν !...

Κατά συνέπειαν, έστραφα παρενθής, άναστατομένος κ' άναμαλλασμένος, ξερομασώντας άνάμεσα στά έφτάμισα δόντια μου την καυτηρή γυλιότητα και τόν άγριο πόθο μιάς έκδικήσεως άμειλιχτης. Κι' όπως σας είπα στην άρχή, άραπαξα μέ λαχτάρα την πρώτη άφορηή που μου παρουσιάστηκε, για να έκδικηθώ....

Άαααα, ψυχή μου... Πόσο γλυκιά μου φάνηκε ή έκδικήση !...

τι τό ταξί του άρχηγού τους είχε πέσει στά χέρια τών άστρνομικών, στάθηκαν σαστισμένοι, κ' ύστερα, μέ τό πιστόλι στό χέρι, άρχισαν να γλιστρούν τοίχο - τοίχο σ' εκείνη την έρημη Λεωφόρο και να έτοιμάζονται για μιά τελευταία κ' άπελπισμένη επίθεση. 'Ο Τζούλιους Σάλικ όμως, που παρακολούθησε τις κινήσεις τους, έβγαλε τό χέρι του έξω από τ' σιτοκίνητο κ' άδειασε τό πιστόλι του άπάνω τους. Δυό άκόμια γυγνίστερες σωριάστηκαν τότε καταγής, ένώ οι άλλοι βιάστηκαν να τό βάλουν στά πόδια και να έξαφανισθούν...

'Ο «Βαρόνος της Μπύρας» όταν άδηγήθηκε στην άστρνομία, σωριάστηκε τρομοκρατημένος άπάνω σέ μιά καρέκλα. Δέν ήταν πειά ό σκληρός κ' άφοβός γυγνίστερας, που κρατούσε διαρκώς άνάστατη τη Νέα Ύορκη, μέ τ' άποτροπάια έγκλήματά του. Ήταν ένας άνθρωπος, που έτρεμε μπροστά στον έπιλάτη της ηλεκτρικής καρέκλας !

Οι άστρνομικοί από την έρευνα που τού έκαναν, βρήκαν άπάνω του ένα τοξέκ 50.000 δολλαρίων, ένα μπρόνιγγκ τελειότατον συστήματος μέ έντά σφαίρες και τί φωτογραφία της Άνωμπέλας Χόρν, της «βασιλισσας τών κωμικών» της Νέας Ύόρκης, μέ μιά τρυφερή άφιέρωση...

'Ο «έχθρος του λαού» κλειστηκε άμέσως στις φυλακές, άπ' όπου δέν θα ξαναβγίη πειά, παρά μόνάχα για να παραδοθί στο δήμο. 'Ο Σούλτζ ήταν ό τελευταίος «βασιλεύς τών γυγνίστερας» της σειράς τού. Άλ Καπόνε και τού Τζέιν Ντάιμοντ. Φαίνεται λοιπόν ότι ή Νέα Ύόρκη άρχισε πειά να έλευθερωθί από την τρομοκρατία τού μυστηριώδους και σκοτεινού ύποκόμου της.

ΤΖΩΝ ΠΗΡΣΟΝ

Σήμερα τό πρωί δέχτηκα στό γραφείο μου—μύλιας πήγα κιάλας—την κομψή και λαχταριστή Νινόν μου. Σαστισμένος άπ' την άπροσδόκητη εμφάνισή της, σηκώθηκα όρθός και την ύποδέχτηκα σάν θαμνομένος και βουβός. Της έδειξω μιά καρέκλα να καθίση. Μά εκείνη άρνήθηκε μέ λεπτότητα και μου είπε μέ έλαφρό παράτονον :

Μέ λούσατε κυριολεκτικώς στό τελευταίο χρονογράφημά σας, κύριε Φαμελία... Μέ κατασυνκοφανήσατε... Σύμφωνα μέ τά γραφόμενά σας, είμαι μιά άπ' τις έλαφρόμυαλες εκείνες πεταλούδες, που όταν θέλει κανένας ν' τις χαρακτηρίση, λέει μόνάχα την έξξη ειρωνική παροιμία : «Πουά ;... Αυτή ;... Ζήτησέ της ό,τι θέλεις ; Πότε της δέν θα σου πη «χι» !...»

«Ω, συγχωρήστε με, μαμαζέλ, της άποκριθήκα μέ συντριβή. Παρασύρθηκα... Είχα άκούσει για σας να λένε, ότι...»

«Ότι δέν ξέρω να λέω «χι» ποτέ μου ; ξεφώνισε βίαια ή Νινόν μου. Έννοια σας κ' έννοια τους όμιος, κύριε Φαμελία... Θα σας άποδείξω χειροπιαστά πώς ξέρω να λέω «χι», μοχθηροί και κακοανατεθραμμένοι άνδρες !...»

'Η τύχη τόσο πολύ μέ τσάκισε, ώστε έστραπα-παρενθής θλιμμένος τόν έξξη άξιωματιόμεινο διάλογο μέ την χαριτωμενοφουρισμένη έπισκεπτοπούλα μου :

«Άχ, μαμαζέλ... Να ξέρατε πόσο θλίβομαι !... Μήπως τυχόν τό ξέρετε ;

—ΟΧΙ !...

«Άν σας ζητήσω γονατιστός συγγώμη, θα είστε ακόμα θυμωμένη ;

—ΟΧΙ !...

Γονάτια στο λεπτό κ' έξακολούθησα :

—Μήπως κινδυνεύω στό μέλλον να χάσω τη λατρευτή μου φιλία σας ;

—ΟΧΙ !...

—Μήπως μου κλείσετε κατάμουτρα την πόρτα τού σπιτιού σας ;

—ΟΧΙ !...

—Θά μου άπαγορεύσετε να φλερτάρω άδωα κ' άγνά μαζί σας ;

—ΟΧΙ !...

—Θά δυσαρεστηθίτε αν, έδώ κ' εκεί καμιά φορά, σας ελαφροτομπήσω τό μπρατσάκι ;

—ΟΧΙ !...

—Ότε κ' αν εισπράξω από τώρα μιά προκαταβολή ;

—ΟΧΙ !...

Της ελαφροτομπομάδεψα τό τρυφερό μπρατσάκι κ' έξακολούθησα μέ παρακλητική κατάνυξη :

—Βλέπετε τίποτε τό άποπο, στό να σας άγκαλιάσω μέ άδωότητα τρε-τε-αδελφική ;

—ΟΧΙ !...

—Μήπως είμαι κάτω... χι... δηλαδή κάτω τολμηρού-τοικος ;

—ΟΧΙ !...

Την άγκαλίωσα μέ λαχτάρα, σήκωσα τα μάτια μου στα ξεφωμένα της ματάκια και διαβάοντας μέσα τους την πό χριστιανική άνεξικακία και την πό πονούνη επείκεια, ξεφώνισα μέ πάθος Τριστόνου προς 'Ιζόλδην :

—Θά ξαναπτή εναι στους άλλους, όταν θα σας προσφέρουν την καρδιά τους ;

—ΟΧΙ !...

—Μήπως τό βράδυ είστε άπασχολημένη στην μελέτη σας, για να τό πρνούσαμε μαζί σέ καμιά ταβέρνα ;

—ΟΧΙ !...

—Σας άρέσει πολύ τό πολύ... λιβάνι άπ' τα φίλιά ;

—ΟΧΙ !...

—Θα γυρίσετε τη νύχτα μόνη σας στό σπίτι σας ;

—ΟΧΙ !...

—Θά μ' άφήσετε μόνον άπόψε ;

—ΟΧΙ !...

—Όποτε δέν μέ μισήτε ;

—ΟΧΙ !...

—Και τώρα που μου άποδείξατε χειροπιαστά — βεβαιώθηκα και μέ τ' αυτιά μου, άλλωστε—πώς ξέρετε να λέτε «ΟΧΙ», μου επιτρέπετε να σας χαρίσω ένα φιλάκι συγγενικό στα κεραμένα σας χειλάκια ;

—ΝΑΙ... ΝΑΙ... ΝΑΙ !...

Παρακαλώ ;... Μήπως θέλετε και τη συνέχεια ;... Δέν σας φάνηκν τα παρατάνα ;...

«Ά, μέ είστε πολύ άπαιτητικοί—για να μην πώ άδιάκριτοι—άγαθητό μου άναγγώστα !...»

POMPIER ΦΡΑΝΣΕΒΙΛ

ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

Μεταξύ δύο λαποδυτών :

—Έχεις και ρολόι, έμαθα ;

—Βέβαια.

—Και πόσο σου κόστισε ;

—Δέν ρώτησα την τιμή, γιατί...δέν ήταν κανένας στό κατάστημα τη στιγμή που τό πήρα...

Την άγκαλίωσα μέ λαχτάρα...